

KONSTYTUCYJNY WZORZEC REŻIMU ZATRUDNIENIA CZŁONKÓW KORPUSU SŁUŻBY CYWILNEJ

Jakub Szmit

KONSTYTUCYJNY WZORZEC REŻIMU ZATRUDNIENIA CZŁONKÓW KORPUSU SŁUŻBY CYWILNEJ

Jakub Szmit

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

SERIA **MONOGRAFIE**

Wydanie publikacji zostało dofinansowane przez Uniwersytet Gdański

Stan prawny na 5 kwietnia 2024 r.

Jakub Szmit – numer ORCID: 0000-0001-9079-4630

Recenzenci

Prof. dr hab. Leszek Mitrus

Dr hab. Piotr Uziębło, profesor Uniwersytetu Gdańskiego

Wydawczyni

Joanna Dzwonnik

Redaktorka prowadząca

Joanna Ołówek

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2024

ISBN 978-83-8358-531-4

ISSN 1897-4392

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. +48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	13
Rozdział 1	
Służba cywilna w strukturze państwa – ujęcie ustrojowe	27
1.1. Państwo jako struktura organizacyjna	27
1.2. Zjawisko administracji – definicja, rola i znaczenie	39
1.3. Administracja publiczna w strukturze państwa	58
1.4. Administracja publiczna w prawie międzynarodowym i unijnym	72
1.5. Zakres podmiotowy administracji rządowej	90
1.6. Służba cywilna i korpus służby cywilnej a administracja rządowa	99
1.6.1. Działanie korpusu służby cywilnej w urzędach administracji rządowej	99
1.6.2. Członkowie korpusu służby cywilnej a pozostali pracownicy administracji rządowej	104
1.6.3. Metody wyznaczania zakresu działania służby cywilnej	108
1.6.4. Szczególne rozwiązania dotyczące kształtowania zakresu podmiotowego korpusu służby cywilnej ...	116
1.6.5. Uwagi podsumowujące	122

Rozdział 2

Wymogi stawiane służbie cywilnej i członkom korpusu

służby cywilnej na gruncie ustawy zasadniczej	125
2.1. Uwagi wstępne – szczególna rola art. 153 ust. 1 Konstytucji RP	125
2.2. Zawodowość	140
2.2.1. Ujęcie słownikowe	140
2.2.2. Zawodowość na gruncie Konstytucji i ustaw zwykłych	143
2.2.3. Konstytucyjny wzorzec zawodowości korpusu służby cywilnej	162
2.3. Rzetelność	165
2.3.1. Ujęcie słownikowe	165
2.3.2. Rzetelność na gruncie Konstytucji RP i ustaw zwykłych	166
2.3.3. Konstytucyjny wzorzec rzetelności korpusu służby cywilnej	179
2.4. Bezstronność	182
2.4.1. Ujęcie słownikowe	182
2.4.2. Bezstronność na gruncie Konstytucji RP i ustaw zwykłych	183
2.4.3. Konstytucyjny wzorzec bezstronności korpusu służby cywilnej	199
2.5. Neutralność polityczna	201
2.5.1. Ujęcie słownikowe	201
2.5.2. Neutralność polityczna na gruncie Konstytucji RP i ustaw zwykłych	204
2.5.3. Konstytucyjny wzorzec neutralności politycznej korpusu służby cywilnej	216
2.6. Pozostałe wybrane cechy	221
2.6.1. Podleganie korpusu służby cywilnej zwierzchnictwu Prezesa Rady Ministrów	221
2.6.2. Prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 60 Konstytucji RP)	234
2.6.3. Działanie na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP)	239

Rozdział 3**Przeszłość i terażniejszość zatrudnienia członków korpusu**

służby cywilnej	245
3.1. Uwagi wstępne	245
3.2. Ewolucja reżimu zatrudnienia w służbie cywilnej	252
3.2.1. Okres międzywojenny	252
3.2.2. Lata 1944–1982	257
3.2.3. Lata 1983–1996	261
3.2.4. Lata 1997–2009	267
3.3. Umowa o pracę w służbie cywilnej	282
3.3.1. Zakres stosowania umowy o pracę	282
3.3.2. Odmienność umowy o pracę w służbie cywilnej od standardu kodeksowego	285
3.3.3. Rodzaje umów o pracę w służbie cywilnej	300
3.3.4. Nabór i pierwsza ocena w służbie cywilnej	305
3.3.5. Uwagi podsumowujące	313
3.4. Mianowanie w służbie cywilnej	322
3.4.1. Zakres stosowania mianowania	322
3.4.2. Realizacja cech mianowania pracowniczego w służbie cywilnej	324
3.4.3. Uwagi podsumowujące	348
3.5. Powołanie w służbie cywilnej	354

Rozdział 4

Wnioski i uwagi <i>de lege ferenda</i>	375
4.1. Uwagi wstępne	375
4.2. Aspekt negatywny norm konstytucyjnych dotyczących korpusu służby cywilnej	380
4.2.1. Rodzaje reżimów zatrudnienia	380
4.2.2. Zatrudnienie penalne	382
4.2.3. Zatrudnienie ustrojowe	385
4.2.4. Zatrudnienie cywilnoprawne	387
4.3. Ocena reżimu pracowniczego	399
4.3.1. Cechy stosunku pracy <i>in genere</i> a wymogi konstytucyjne zatrudnienia członków korpusu służby cywilnej	399

4.3.2. Stosunek pracy nawiązany na podstawie spółdzielczej umowy o pracę, wyboru i powołania	413
4.3.3. Umowny i nominacyjny stosunek pracy	417
4.4. Ocena reżimu służbowego	428
4.4.1. Charakterystyka prawa i stosunku administracyjnego	428
4.4.2. Charakterystyka stosunku służbowego	436
4.5. Uwagi końcowe – wnioski	454
Zakończenie	475
Bibliografia	485

WSTĘP

W art. 8 ust. 1 ustawy zasadniczej ustrojodawca postanowił, że Konstytucja RP jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Oznacza to, że: „Wszyscy mają [...] obowiązek przestrzegania jej postanowień. Kiedy poszczególne unormowania Konstytucji nie odsyłają do ustaw, stosuje się ją bezpośrednio. Stanowi wtedy samodzielną podstawę rozstrzygnięć ustawodawczych, administracyjnych czy sądowych albo decydujący czynnik przesądzający o treści norm systemu prawa (spośród możliwych znaczeń normy musi być wybrane takie znaczenie, które jest zgodne z regułami, zasadami i wartościami Konstytucji)”¹. Słusznie zauważa się, że Konstytucja RP nie jest adresowana wyłącznie do ustawodawcy, lecz również do pozostałych organów państwa², niemniej jednak bez wątpienia to właśnie ustawodawca (a dokładniej rzecz biorąc – prawodawca, gdyż zasada ta rozciąga się także na akty podustawowe) jest szczególnie związany jej postanowieniami. To związanie przejawia się w nakazie przyjmowania takich rozwiązań prawnych, które nie tylko nie będą sprzeczne z Konstytucją RP, ale będą również gwarantowały jej jak najpełniejszą realizację. W szczególności mieści się w tym zakaz pomijania czy też niedostrzegania materii, która stała się przedmiotem regulacji ustawy zasadniczej.

Oczywiście Konstytucja RP ze względu na swoją funkcję obejmuje zakresem zastosowania wszystkie najważniejsze aspekty funkcjonowania

¹ B. Zdziennicki, *Wymiar sprawiedliwości w sprawach pracy w świetle Konstytucji RP*, PiZS 2022/9, s. 4.

² J. Podkowiak, *Sądy wobec niekonstytucyjnych aktów normatywnych u progu trzeciej dekady obowiązywania Konstytucji RP*, PS 2018/5, s. 7.

państwa i społeczeństwa. Oceniając to z drugiej strony, można jednak przyjąć, że to, iż dana materia została podniesiona do rangi konstytucyjnej, oznacza, że ustrojodawca uznał jej szczególną doniosłość. Oczywiście jest na przykład to, że ustawa zasadnicza normuje takie zagadnienia, jak: źródła prawa, najważniejsze organy państwa czy też wolności, prawa, obowiązki człowieka i obywatela. Jednocześnie wydaje się, że można przyjąć, iż już ewentualne pominięcie regulacji poświęconej na przykład Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji nie spowodowałoby zarzutu braku zupełności Konstytucji RP. Tym samym wprowadzenie do niej art. 213–215 należy oceniać przez pryzmat nie tylko określonej wartości normatywnej, ale również aksjologicznej.

To spostrzeżenie można w całości przenieść na fakt, że w Konstytucji RP zostały wprowadzone przepisy, które dotyczą korpusu służby cywilnej i jej członków. Należy tu w pierwszym rzędzie wskazać na absolutnie fundamentalny dla tego zagadnienia art. 153 Konstytucji RP (i to zarówno ust. 1, jak i ust. 2). Podkreślenie wagi tego artykułu nie oznacza, że w stosunku do tej grupy zawodowej nie znajdują zastosowania inne przepisy, lecz odbywa się to na nieco innej zasadzie. Mam tu na myśli fakt, że skoro na przykład prawo do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy jest prawem każdego (art. 66 ust. 1 Konstytucji RP), to jest też prawem członków korpusu służby cywilnej.

Znaczenie art. 153 Konstytucji RP może być odczytywane na kilku płaszczyznach. Pierwszą jest spostrzeżenie, że literalnie dotyczy on (ust. 1) oczekiwanego sposobu wykonywania zadań państwa. Jest to najbardziej ogólne spojrzenie. W drugim rzędzie należy dostrzec sam fakt, iż istnienie służby cywilnej zostało umocowane na poziomie konstytucyjnym, a zatem prawodawca nie może nie uregulować jej funkcjonowania w aktach niższej rangi (oczywiście przede wszystkim na poziomie ustawowym). Szczególnie interesujący jest kolejny wniosek. Otóż przepis ten wskazuje na istnienie urzędów administracji rządowej, ale nie to jest kluczowe, jako że ich istnienie można oczywiście wyprowadzić z samego faktu powołania organów administracji rządowej, które bez instytucji urzędu nie są w stanie wypełniać swoich kompetencji. Tym samym pierwszorzędne znaczenie ma to, że zapewnienie określonego (zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego)

Rozdział 1

SŁUŻBA CYWILNA W STRUKTURZE PAŃSTWA – UJĘCIE USTROJOWE

1.1. Państwo jako struktura organizacyjna

Pierwotnym celem istnienia wszelkich struktur organizacyjnych, czy to formalnych, czy też niesformalizowanych, jest dążenie do zaspokojenia określonych potrzeb jednostek wchodzących w ich skład. Innymi słowy, jednostki tworzą organizacje, ponieważ realizacja danych celów nie jest możliwa wyłącznie w oparciu o ich własne siły i możliwości. Schemat ten znany jest nawet nie tyle od początku istnienia gatunku ludzkiego, co funkcjonował w świecie natury zanim pojawił się człowiek¹. Struktury te są zatem tworzone przez jednostki i dla jednostek².

¹ Tworzenie stad przez zwierzęta jest przykładem właśnie takiego działania, dzięki któremu np. drapieżnikom łatwiej jest zdobyć pokarm, a z kolei innym zwierzętom łatwiej jest uniknąć ataku.

² Z założeniem tym koresponduje myśl społecznej nauki Kościoła Katolickiego, którą wprost wyraził Jan Paweł II w swoim przemówieniu podczas spotkania z przedstawicielami świata nauki i kultury w Rydze 9.09.1993 r.: „[...] pierwsza podstawowa prawda nauki społecznej Kościoła, będąca źródłem wszystkich pozostałych: centrum porządku społecznego stanowi człowiek, postrzegany w świetle swej niezbywalnej godności istoty stworzonej «na obraz Boży». Wartość społeczeństwa jest pochodną wartości człowieka, a nie na odwrót. Tezy tej nie należy jednak interpretować w taki sposób, jakby jednostka i społeczeństwo były sobie nawzajem przeciwstawione. Przeciwnie, człowiek to istota strukturalnie wpisana w sieć relacji społecznych” (Jan Paweł II, *Człowiek w centrum społecznej nauki Kościoła*, spotkanie z przedstawicielami świata nauki i kultury,

Oczywiście nie każde wspólne działanie przybiera postać zorganizowaną. Rozemocjonowany tłum również składa się z wielu osób, które faktycznie robią coś razem, co więcej – często jednoczy je wspólny cel. Tym, co wyróżnia organizację, jest przede wszystkim to, że mają one swoją strukturę, ich sposób działania jest w pewien sposób usystematyzowany. Można przyjąć, że organizację od tłumy różni to, że emocje jako czynnik kierujący zastępowany jest pewną logiką wyrażającą się określeniem zasad jej działania. W szczególności wiąże się z tym podział ról, tzn. przypisanie konkretnych zadań do konkretnych osób/stanowisk.

Z założenia cechą organizacji jest również jej trwałość, której można przeciwstawić efemeryczność grupy niezorganizowanej. Owa trwałość nie musi być utożsamiana z długim okresem funkcjonowania organizacji. Organizacje mogą powstawać dla zrealizowania konkretnego celu, w krótkim horyzoncie czasowym, jak i w stosunkowo krótkim czasie osoby tworzące organizację mogą dojść do wniosku, że nie jest on jednak osiągalny. Niemniej jednak uświadomienie sobie wspólnego zadania do zrealizowania znacznie wzmacnia więzi łączące członków organizacji.

W ujęciu socjologicznym rozróżnia się z kolei zbiorowość od społeczności, gdzie zbiorowość to „zespół ludzi oddzielony od innych zespołów ludzkich w sposób względnie trwały w określonym czasie i na określonym obszarze”³, zaś społeczność to „zbiorowość, w której wytworzyły się liczne stosunki społeczne”⁴. Pojęciem organizacji społecznej określa się natomiast „grupę społeczną, której statut organizacyjny wyznacza usystematyzowany zespół organów, a ich kompetencje rozstrzygane są w sposób jasny na trwałe”⁵.

Z punktu widzenia dalszych rozważań dotyczących służby cywilnej kluczowe znaczenie ma zatem świadomość, że będąc częścią struktury

9.09.1993 r., Ryga, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/przemowienia/ryga_nauka_09091993.html, dostęp: 5.04.2024 r.).

³ A. Redelbach, *Państwo i jego struktura wewnętrzna* [w:] A. Redelbach, S. Wróńska, Z. Ziemiński, *Zarys teorii państwa i prawa*, Warszawa 1994, s. 24.

⁴ A. Redelbach, *Państwo...*, s. 24.

⁵ A. Redelbach, *Państwo...*, s. 26.

państwowej (służba cywilna funkcjonuje w państwie i dla państwa), jest ona częścią właśnie organizacji⁶.

Na potrzeby niniejszej pracy nie jest konieczne prowadzenie szczegółowych analiz poświęconych idei państwa, jego definicjom, historycznemu rozwojowi, czy temu, jak zjawisko państwa postrzegane jest na gruncie różnych dziedzin nauki (choćby socjologii, historii czy nauk politycznych). Niemniej jednak konieczne jest wskazanie, z jakiego punktu widzenia państwo (a zwłaszcza to, że jest ono organizacją o bardzo szczególnym charakterze) ma znaczenie dla funkcjonowania administracji, a nawet odwrotnie – jak rozumieć administrację (jej rolę i znaczenie) w kontekście funkcjonowania państwa.

Pojęcie państwa jest pojęciem z zakresu języka prawnego. Termin ten występuje kilkadziesiąt razy w treści ustawy zasadniczej, wielokrotnie w tytułach aktów prawnych⁷, nazwach instytucji (np. Skarb Państwa, Służba Ochrony Państwa, Państwowa Inspekcja Pracy) i konstrukcji (np. państwowy dług publiczny, państwowe jednostki organizacyjne). Posługują się nim również liczne akty międzynarodowe⁸ i unijne⁹. Pomimo jednak bezsprzecznie olbrzymiego znaczenia konstrukcji państwa w aktach prawnych nie spotyka się właściwie definicji tego pojęcia.

⁶ W tym wypadku pojęcie organizacji używane jest w znaczeniu rzeczowym, jako „nazwa generalna pewnej klasy przedmiotów. Przedmiotami tymi są zorganizowane grupy, zespoły lub instytucje” (W. Lang, *Państwo jako forma organizacji politycznej społeczeństwa globalnego* [w:] W. Lang, J. Wróblewski, S. Zawadzki, *Teoria państwa i prawa*, Warszawa 1986, s. 53).

⁷ Tylko tytułem przykładu można wskazać tutaj: ustawę z 24.07.1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz.U. Nr 96, poz. 603 ze zm.), ustawę z 20.03.1950 r. o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz.U. Nr 9, poz. 87 ze zm.), czy też ustawę z 30.08.2019 r. o lotach najważniejszych osób w państwie (Dz.U. poz. 1967).

⁸ Na przykład umowa z 22.04.2004 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Socjalistycznej Republiki Wietnamu o przekazywaniu i przyjmowaniu obywateli obu Państw (Dz.U. z 2005 r. Nr 156, poz. 1306).

⁹ Na czele z Traktatem o Unii Europejskiej z 7.02.1992 r. (wersja skonsolidowana: Dz.Urz. UE C 202 z 7.06.2016 r., s. 13).

W kontekście prawa międzynarodowego publicznego zauważa się, że co prawda pojęcie państwa ma charakter normatywny, tzn. zdefiniowane jest ono przez normę prawnomiędzynarodową, jednak problem sprowadza się do tego, że jedyną umową międzynarodową, w której zdefiniowano państwo, pozostaje do tej pory Konwencja o prawach i obowiązkach państw, podpisana 26.12.1933 r. w Montevideo, która ma wyłącznie charakter regionalny (podpisało ją 19 państw amerykańskich)¹⁰. Pomimo jednak ograniczonego zakresu formalnego oddziaływania tej konwencji definicja ta jest warta odnotowania¹¹. W jej świetle państwo jako podmiot prawa międzynarodowego powinno charakteryzować się następującymi cechami:

- a) stałą ludnością,
- b) zdefiniowanym terytorium,
- c) rządem oraz
- d) zdolnością nawiązywania stosunków z innymi państwami¹².

W krajowym porządku prawnym brak jest nawet tak opisowego podania cech państwa, co oznacza, że chcąc wskazać, jak rozumieć to pojęcie, należy odwołać się do dorobku doktryny. W tym kontekście warto rozpocząć od zwrócenia uwagi na to, że problem określenia, czym jest państwo, nie jest w żadnym wypadku nowy czy też współczesny – wręcz przeciwnie, już od starożytności podejmowane były próby zmierzenia się z ustaleniem, czym jest państwo. Co więcej, skoro państwo jest zjawiskiem bez wątplenia wielowymiarowym (wielopłaszczyznowym) i jest przedmiotem analiz różnych nauk, oczywiste jest, że definicje będą się między sobą różnić, niekiedy nawet znacznie. Jest to wynikiem między innymi przypisywania różnorodnej wagi poszczególnym elementom charakteryzującym państwo, postrzegania odmiennych cech czy zjawisk jako kluczowych dla tej konstrukcji. Zupełnie inaczej państwo postrzega socjologia, skupiając się na cechach wspólnotowych, relacjach społecznych, państwie jako organizmie grupowym, inaczej teoria pań-

¹⁰ T. Srogosz, *Podmioty prawa międzynarodowego* [w:] J. Barcik, T. Srogosz, *Prawo międzynarodowe publiczne*, Warszawa 2019, s. 166.

¹¹ Jak się zresztą wskazuje, w doktrynie jest ona przywoływana dla określenia państwa jako podmiotu prawa międzynarodowego (T. Srogosz, *Podmioty...*, s. 167).

¹² Tłumaczenie własne za: <https://www.ilsa.org/Jessup/Jessup15/Montevideo%20Convention.pdf> (dostęp: 5.04.2024 r.).

stwa i prawa (przy czym w tym wypadku dodatkowe znaczenie będzie miał nurt filozoficzny, który jest bliższy danemu autorowi), a jeszcze inaczej ekonomia.

Już Arystoteles w swoim dziele *Polityka* zdefiniował państwo jako zdolną do samowystarczalności wspólnotę mającą na celu umożliwienie dobrego życia¹³, co więcej, uznał on państwo za wspólnotę „najprzedniejszą z wszystkich”¹⁴. Jak zaznacza W. Lang, jest to „definicja wyraźnie wartościująca [...] Państwo pojmowane jest więc przede wszystkim jako organizacja realizująca pewne wartości”¹⁵. Warto odnotować, że nawet definiując państwo przede wszystkim przez pryzmat jego celu, Stagieryta zauważa i podkreśla jego strukturalny aspekt¹⁶ oraz ścisły związek państwa z aparatem władzy¹⁷.

Również starożytni Rzymianie podjęli tę tematykę, czego przykładem mogą być rozważania Cycerona, który jedno ze swoich dzieł zatytułował *De republica* (*O państwie*). W jego ujęciu: „Państwo [*res publica*] jest to rzecz ludu [*res populi*]”, a czynnikiem w najbardziej widoczny sposób integrującym go jako organizację jest prawo (przy czym jednocześnie państwo jest w jego ujęciu organizacją boską)¹⁸.

Spojrzenie to było bliskie także św. Augustynowi, który przyjął, że państwo jest zespołem ludzi uznających wspólne prawa i korzystających ze wspólnego pożytku bytowania. Pojęcie *respublica* rozumiał między innymi jako organizację wspólnoty ustanowionej na podstawie uznanych zasad¹⁹.

¹³ Arystoteles, *Polityka z dodaniem Pseudo-Arystotelesowskiej Ekonomiki*, przeł. L. Piotrowicz, Warszawa 1964, s. 6.

¹⁴ Arystoteles, *Polityka...*, s. 4.

¹⁵ W. Lang, *Państwo...*, s. 62.

¹⁶ Szerzej zob. P. Borkowski, *Podstawowe pojęcia filozofii politycznej Arystotelesa*, „*Studia Philosophiae Christianae*” 2008/44(1), s. 116 i n.

¹⁷ K. Grzybowski, *Przedmowa* [w:] Arystoteles, *Polityka z dodaniem Pseudo-Arystotelesowskiej Ekonomiki*, przeł. L. Piotrowicz, Warszawa 1964, s. XL.

¹⁸ A. Sylwestrzak, *Historia doktryn politycznych i prawnych*, Warszawa 2015, s. 77.

¹⁹ A. Sylwestrzak, *Historia...*, s. 98.

W monografii przedstawiono wykładnię i ocenę obecnie obowiązujących regulacji dotyczących zatrudnienia członków korpusu służby cywilnej oraz propozycje nowych rozwiązań w tej materii. Autor opisuje, jaki reżim zatrudnienia członków korpusu służby cywilnej jest najbardziej prawidłowy z punktu widzenia realizacji jego celu konstytucyjnego, czyli zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa.

Publikacja zawiera zagadnienia dotyczące m.in.:

- ewolucji reżimu zatrudnienia w służbie cywilnej;
- standardów konstytucyjnych dotyczących członków korpusu służby cywilnej;
- form i charakterystyki zatrudnienia w służbie cywilnej (umowa o pracę, mianowanie, powołanie);
- roli i kształtu naborów na wolne stanowiska;
- zakresu podporządkowania urzędników administracji rządowej.

Książka jest przeznaczona dla prawników praktyków – sędziów, radców prawnych, prokuratorów, adwokatów, a także pracowników organów i urzędów administracji publicznej. Zainteresuje również przedstawicieli nauki prawa pracy i prawa administracyjnego.

Jakub Szmít – doktor nauk prawnych; adiunkt w Katedrze Prawa Pracy Uniwersytetu Gdańskiego; członek Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Pracy w latach 2016–2018; specjalizuje się w zagadnieniach z zakresu zbiorowego prawa pracy, w szczególności w tematyce dotyczącej związków zawodowych oraz w szeroko pojętym prawie urzędniczym, ze szczególnym uwzględnieniem służby cywilnej; autor i współautor kilkudziesięciu opracowań naukowych oraz licznych referatów wygłaszanych na konferencjach naukowych.

9788383585314 W01P01

ISSN 1897-4392
ISBN 978-83-8358-531-4

9 788383 1585314

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: +48 801 044 545

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL